

Müslümanlar
ve
Diğer Din Mensupları

**Müslümanların Diğer Din Mensuplarıyla
İlişkilerinde Temel Yaklaşımlar**

Ankara - 2004

Türkiye Dinler Tarihi Derneği Yayınları / 4

İSLÂM KAYNAKLARINDA İNCİL TARTIŞMALARI

Arş. Gör. Muhammet TARAKÇI

İslâm kaynaklarında Hıristiyanlık'a yönelik tartışmaları, polemik ve eleştirileri genel olarak üç ana gruba ayırabiliriz:

• Teslise yönelik eleştiriler (Hz. İsa'nın ve Kutsal Ruhun uluhiyetine yönelik eleştiriler)

- İncil'in tahrifi tartışmaları
- Tebşîrât problemi.

Tebşîrât konusu, Hz. Muhammed ile ilgili bazı ifadelerin Tevrat ve İncil'de var olduğuna ilişkin Müslümanların sahip olduğu düşünceleri içermektedir. Hz. Peygamberle ilgili bu cümlelerin mevcut Tevrat ve İncillerde bulunup bulunmaması bu kitapların tahrifi iddialarıyla ilişkili olduğu için, tebşîrât problemini İncil'in (ve Tevrat'ın) tahrifi tartışmaları kapsamında ele almak mümkündür.

İslâm kaynaklarında İncil tartışmalarını dört başlık altında incelemeye çalışacağız:

Kur'ân'da ve Tefsirlerde İncil ve İncil'in Tahrifi

Hadislerde İncil

Bazı Temel Eserlerde İncil Tartışmaları

Değerlendirme.

Yöntem olarak, ilk üç bölümde tasvir, Değerlendirme'de ise tarihsel ve dilbilimsel analiz kullanılmıştır.

İslâm düşünürlerinin kaleme aldığı Hıristiyanlık ve İncil karşıtı yazılarda, İncil'deki gerçeğe aykırı ifadeler ve çelişkilere işaret ederek İncil'in tahrif edildiğini ispat etmeye çalışan sayısız argüman geliştirilmiştir. Bu tür argümanlar, gerek bazı temel eserlerin Türkçe'ye çevrilmiş olması gerekse bu eserler üzerine yapılan çalışmalar sayesinde Türk okuyucuların dikkatine sunulmuş durumdadır. Bu nedenle, tebliğimizde İncil'deki çelişkilere ya da gerçeğe aykırı ifadeler yer vermeyeceğiz. Amacımız, Kur'ân, Tefsirler ve Hadis külliyyatında İncil'in

* Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi

tahrifi ile ilgili verilen bilgileri ortaya çıkarmak, bazı temel eserlerde İncil'in tahrifinin neden ve nasıl gerçekleştiğine dair görüşleri tespit etmek ve sonuçta bazı değerlendirmelere ulaşabilmektir.

A) KUR'ÂN'DA VE TEFSİRLERDE İNCİL VE İNCİL'İN TAHRİFİ

İncil kelimesi Kur'ân'da on iki yerde geçmektedir. Âl-i İmrân sûresinde Allah'ın, Tevrat, İncil ve Furkân'ı inzâl ettiği; Kur'ân'ın ise önceki kitapları tasdik etmek üzere tenzîl edildiği açıklanmaktadır¹. İnzâl kelimesinin, kitabın bir defada indirilmesini, tenzîl kelimesinin ise değişik zamanlarda azar azar indirilmesini ifade ettiği sık sık ifade edilmektedir². Buna göre, Tevrat ve İncil'in vahyi tek bir defada gerçekleşmiştir. İnzâlin Cebrâil vasıtasıyla, tenzîlin ise vasıtasız bir şekilde gerçekleştiğini düşünenler de vardır³.

İncil kelimesinin en çok zikredildiği Mâide suresinde, İncil'de hidayet ve nur bulunduğu; Tevrat'ı tasdik ettiği; İsa'ya verildiği belirtilmekte ve İncil'e inananların (ehl-i İncil'in) İncil'e uymaları gerektiği vurgulanmaktadır. Böyle yapmazlarsa, onların fâsık olacakları da söylenmektedir⁴. Yine Mâide suresinde ehl-i kitap, Tevrat'ı, İncil'i ve Rablerinden kendilerine indirileni tam olarak uygulamadıkları ve böyle yapmaya devam ettikleri müddetçe de doğru bir yolda olamayacakları konusunda uyarılmaktadır⁵.

A'râf suresinde tebşîrât meselesine değinilmekte ve Kur'ân'ın nâzil olduğu dönemde Yahudi ve Hıristiyanların ellerinde mevcut olan Tevrat ve İncil'de Hz. Muhammed ile ilgili işaret ve cümlelerin bulunduğu ifade edilmektedir⁶. Saff suresinde yer alan benzer âyette de Hz. İsa'nın, kendisinden sonra gelecek ve ismi Ahmed olan bir peygamberi müjdelediği açıklanmaktadır⁷.

Tevbe ve Fetih surelerinde Tevrat, İncil ve Kur'ân'da yer alan ortak mesajlardan bahsedilmektedir⁸.

Kur'ân-ı Kerim İsa'ya bir *kitap verildiğini* de açıklamaktadır⁹.

¹ Âl-i İmrân, 3/3.

² Bkz. Zemahşerî, Ebu'l-Kâsım, *Keşşâf*, Tashih: Muhammed Abdüsselam Şâhin, Beyrut 1995, I/331; İsfahânî, Râğib, *Müfredâtü Elfâzi'l-Kur'ân*, Tahkik: Safvân Adnân Dâvûdî, Dimeşk 1992, s. 799-800.

³ Ebu'l-Bekâ, Eyyüb, *Külliyât*, Beyrut 1992, s. 196.

⁴ Mâide, 5/46-47.

⁵ Mâide, 5/66, 68.

⁶ A'râf, 7/157.

⁷ Saff, 61/6.

⁸ Tevbe, 9/111; Fetih, 48/29. İncil kelimesinin geçtiği diğer âyetler için bkz. Âl-i İmrân, 3/48, 65;

⁹ Meryem, 19/30.

Kur'ân-ı Kerîm'de İncil kelimesinin geçtiği âyetlerde Hıristiyanları tahrif yapmakla suçlayan açık ifadeler bulunmamaktadır. Bu durumda, İncil'in tahrifine ilişkin Kur'ân yaklaşımı ortaya çıkarabilmek için Ehl-i Kitap'a yönelik tahrif ithamlarını içeren âyetleri ele almak gerekmektedir. Kur'ân'da tahrif ile ilgili âyetleri iki ana bölüme ayırabiliriz: Doğrudan Tahrifle İlgili Âyetler ve Dolaylı Olarak Tahrifle İlgili Âyetler.

1. DOĞRUDAN TAHRİFLE İLGİLİ ÂYETLER

Doğrudan tahrifle ilgili olan âyetler de farklı başlıklar altında gruplandırılabilir:

a) Tahrif

“Uç, sınır, kenar” anlamlarına gelen “harf” kökünden türetilen tahrif, “iki şekilde yorumlanması mümkün olan bir sözü bir tarafa çekmek”¹⁰, “Kelimenin veya sözün anlamını benzer anlamlarla değiştirmek”¹¹, “manasını bozmadan lafzı değiştirmek”¹² gibi manalara gelmektedir.

Kur'ân'da tahrif kelimesi ehl-i kitap ile ilgili olarak dört yerde geçmektedir:

وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِن بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

(Bakara, 2/75)

مِّنَ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِ

(Nisâ, 4/46)

يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَن مَّوَاضِعِهِ

(Mâide, 5/13)

هَادُوا الَّذِينَ وَمِنَ... يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ مِن بَعْدِ مَوَاضِعِهِ

(Mâide, 5/41)

¹⁰ İsfehâni, *Miṭfredât*, 228.

¹¹ İbn Manzûr, *Lisâni 'l-Arab*, IX/43.

¹² Cürçâni, Seyyid Şerif, *Ṭa'rifât* (baskı yeri ve tarihi yok), s. 53; Ebu'l-Bekâ, *Külliyât*, s. 294.

2, 3 ve 4. ayetlerde tahrif kelimesi bir kelime grubunun parçasıdır ve kelimelerin mevzilerinden tahrif edildiğini belirtilmektedir. Birinci âyette ise Tanrı Kelâmı'nın tahrif edildiği söylenmektedir. Bu âyetlerde geçen "tahrif" kelimesi iki şekilde yorumlanmıştır. Dilbilimcilere göre, sözün tahrifi veya kelimelerin mevzilerinden tahrif edilmesi, sözün farklı bir şekilde yorumlanması, lafzının değil de anlamının bozulması demektir¹³. Buna göre dört âyet de Yahudilerin, kendi kitaplarını değişik şekilde yorumladıklarını, yorumda yanılıya düştüklerini açıklamaktadır.

Bazı müfessirlerin kullanımında tahrif kelimesinin bir anlam genişlemesine uğradığı görülmekte ve bu ifade, kelimelerin yerlerinin değiştirilmesi veya metnin değiştirilmesi olarak algılanmaktadır¹⁴. Bu müfessirlere göre, Yahudiler hem Tevrat'ta Hz. Peygamberin sıfatlarıyla ilgili ifadeleri tahrif etmişler hem de "recm" kelimesini "had" kelimesiyle değiştirmişlerdir¹⁵.

Taberî tahrifi yapanın Yahudiler, tahrif edilen kitabın ise Tevrat olduğunu açıkladıktan sonra, tahrifin mahiyetine değinmekte ve Yahudilerin Tevrat'taki helalleri haram, haram şeyleri helal, hakkı batıl, batılı hak haline getirdikleri ifade etmektedir. Taberî'ye göre tahrif, mananın ve hükümlerin değiştirilmesidir¹⁶. Âyette geçen "kelimelerin değiştirilmesi" ile kelimelerin işaret ettiği hükümler kastedilmektedir. İkinci ve üçüncü âyette "an mevâzihî"; dördüncü âyette ise "min ba'di mevâzihî" denilmesi, Taberî'ye göre, anlam bakımından bir fark doğurmaz; zira "ba'd" ve "an" birbirinin yerine kullanılabilir¹⁷.

Râzî de tahrifin metinde ve manada olmak üzere iki türlü olduğunu söyler; ancak Kâdî'nin, tahrifin metinde yapılmış olmasını daha mümkün gördüğünü belirtir. Nitekim İbn Abbas'tan gelen bir rivayete göre, Yahudiler Tevrat'a birtakım ekleme ve çıkarmalar yapmışlardır.

Tahrifi yapan Yahudilerin hangi dönemde yaşadıkları meselesinde, Râzî iki ihtimal üzerinde durur:

a) Tevrat'ı tahrif edenler Hz. Musa dönemindeki Yahudiler olabilir¹⁸. Bu durumda Yahudilerin yaptığı tahrif, Tevrat'ta Hz. Peygamber'in müjdelenmesiyle ilgili olmayan âyetlerde gerçekleşmiştir.

¹³ İbn Manzûr, *Lisânü'l-Arab*, IX/43; İsfehâni, *Müfredât*, 228.

¹⁴ Bkz. Mevdûdi, Ebu'l-A'lâ, *Tefhimü'l-Kur'ân*, İstanbul 1997, I/88

¹⁵ Zemahşerî, *Keşşâf*, I/157, 507; Neseî, Abdullah b. Ahmed, *Tefsîru'n-Neseî*, Beyrut 1989, I/83, 316.

¹⁶ Taberî, Ebü Cafer Muhammed, *Câmiü'l-Beyân an Te'vîli Âyi'l-Kur'ân*, Kâhire 1968, I/367-369.

¹⁷ Taberî, *Câmiü'l-Beyân*, IV/236.

¹⁸ Benzer bir yorum için bkz. Reşid Rıza, Muhammed, *Tefsîru'l-Menâr*, Kâhire 1954, I/306-307.

b) Tevrat'ı tahrif edenler Hz. Peygamber dönemindeki Yahudilerdir. Bu Yahudiler, hem Hz. Peygamber'le ilgili âyetleri hem de recm gibi bazı ser'î âyetleri tahrif etmişlerdir.

Kur'ân-ı Kerim, Râzî'ye göre, tahrifi yapanların bu iki gruptan hangisi olduğuna ilişkin açık bir beyanatta bulunmamaktadır¹⁹.

Nisa 4/46. âyetinde “kelimeleri mevzîlerinden tahrif ederler”²⁰ cümlesinin tefsirinde, Râzî üç yorumu mümkün görmektedir:

a) Yahudiler Tevrat'ta geçen “rab'etün” (uzun boylu) kelimesini, “âdemun tavîlun” (uzun boylu Âdem) ifadesiyle; “recm” kelimesini ise “had” kelimesiyle değiştirmişlerdir. O dönemde Tevrat'ı bilen çok kişi olmadığı için böyle bir değişikliği fark eden fazla kimse olmamıştır.

b) Âyette geçen tahriften maksat, yalan-yanlış yorumlar yapmak, kelime oyunları ile âyetin anlamını başka yönlere çekmektir. Râzî'ye göre doğru olan görüş de budur.

c) Âyetteki tahrifin, Hz. Peygamber'e soru sormaya gelen Yahudilerin, Peygamberin yanından ayrıldıktan sonra O'nun sözünü değiştirmeleri şeklinde yorumlanması da mümkündür.

Yukarıdaki dört âyette birtakım lafız farklılıkları dikkat çekmektedir. İlk iki âyet “Allah'ın âyetlerini tahrif ediyorlar” şeklindeyken, üçüncü âyette “an mevâdiihî” ve dördüncü âyette “bin ba'di mevadiihî” denilmektedir. Bu lafız farklılıklarına işaret eden Râzî, ilk üç âyetin yalnızca manada yapılan tahrifi gösterdiğini, dördüncü âyetin ise hem lafız hem de mananın değiştirilmesini ifade ettiğini düşünmektedir²¹.

Râzî, tahrifle ilgili değişik görüşleri verdikten sonra, kendi tavrını açık bir şekilde ortaya koymakta ve tahrif kelimesini “yanlış tevîl, yanlış anlam çıkarma” şeklinde anlamının daha doğru olacağını söylemektedir²².

Menâr Tefsiri'nde tahrifin iki anlamına dikkat çekilmektedir:

a) Gerçek anlamını bozacak şekilde sözü tevîl etmek. “Mevâdi” ile kastedilen de “meâni”dir. Bu durumda âyet, “onlar kelimeleri gerçek anlamlarından uzaklaştırıyorlar” anlamına gelmekte ve Yahudiler'in Hz.

¹⁹ Râzî, Fahrüddîn, *Tefsîru'l-Kebîr*, Mısır, ts., III/134-135.

²⁰ Kur'ân meallerinde bu cümle “kelimeleri yerlerinden değiştirirler” şeklinde çevrilmektedir. Âyetin bu şekilde anlamlandırılmasının doğru olmadığı kanaatindeyiz. Bu nedenle şimdilik Arapça terimleri kullanarak “kelimeleri mevzîlerinden tahrif ederler” şeklinde bir kullanımı tercih ediyoruz. Değerlendirme kısmında tercih ettiğimiz çeviriyi vereceğiz.

²¹ Râzî, *Tefsîru'l-Kebîr*, XI/117-118.

²² Bkz. Râzî, *Tefsîru'l-Kebîr*, XI/187; VIII/114.

Peygamber'in nübüvvetini inkâr etmek için yaptıkları yorumlara işaret etmektedir.

b) Tahrife yüklenen ikinci anlam, Tevrat'ta bazı kelimelerin yerlerinin değiştirilmiş olmasıdır. Menar Tefsiri'nin müellifine göre, bu tür bir tahrifin varlığını Ehl-i Kitap'tan bazı kimseler de kabul etmekte ve bunun Tevrat'ı düzeltmek için yapıldığını iddia etmektedirler. Müellif bu tür bir tahrifin Müslümanlara herhangi bir zarar vermeyeceği ve Hz. Muhammed'in peygamberliğiyle ilgili olmadığı kanaatindedir²³.

Reşid Rıza, Mâide 5/13'ün tefsirinde ise, "kelimelerin mevzilerinden uzaklaştırılmasını", takdim-tehir, ekleme ve çıkarma yapmak ya da yanlış anlam vermek şeklinde açıklamaktadır. Ona göre, Tevrat ve İnciller'de hem mana hem de metin tahrifi yapılmıştır²⁴.

Elmalılı Hamdi Yazır ise tahrifin üç şekilde olabileceğini söyler:

a) Metnin tahrifi. Elmalılı bu tür tahrifin özellikle tercümelemler esnasında meydana gelebileceğine dikkat çekmektedir.

b) Tefsir ve açıklamalarda yapılan mana tahrifi.

c) Yahudilerin Hz. Peygamberle konuşurlarken kelimeleri eğip bükerek yaptıkları tahrifler²⁵. Nisa, 4/46 ve Bakara 2/104 bu tür tahriflere işaret etmekte ve gerekli uyarıları yapmaktadır.

b) Tebdil

Tebdil "bir şeyi başka bir yere koymak"²⁶, "tahrif etmek"²⁷, "değiştirmek (tağyir etmek)"²⁸ anlamlarına gelir.

Tebdil kelimesi Kur'ân-ı Kerim'de tahrifle ilgili olarak 2 yerde geçmektedir:

وَأَقُولُ غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ قَبْدَلِ الَّذِينَ ظَلَمُوا

(Bakara, 2/59)

قَبْدَلِ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ

²³ Reşid Rıza, *Tefsîru'l-Menâr*, VI/140.

²⁴ Reşid Rıza, *Tefsîru'l-Menâr*, VI/282. Ayrıca bkz. VI/389.

²⁵ Yazır, Elmalılı Muhammed Hamdi, *Hak Dini Kur'an Dili*, (sad. İsmail Karaçam ve ark.), İstanbul, ts., II/567.

²⁶ İsfehâni, *Mitfredât*, 111.

²⁷ İbn Manzûr, *Lisânü'l-Arab*, XI/49.

²⁸ Ebu'l-Bekâ, *Külliyât*, 31.

(A'râf, 7/162)

İlk bakışta tahrif ile ilgili görünmesine ve bazı yazarların bu âyetleri tahrif konusunda delil olarak sunmasına²⁹ karşın, âyetler, aslında, İsrailoğulları'nın bir şehre girerken Allah'ın kendilerine emrettiği söz ("hitta") yerine başka bir sözü söylediklerini belirtir; dolayısıyla burada kitabın tahrifinden değil, sözün tahrifinden bahsedilmektedir ve bu âyetlerin tahrif konusunda delil olması mümkün değildir.

c) Dillerini Eğip Bükme

مَنْ الَّذِينَ هَادُوا ... وَيَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَسْمَعُ غَيْرَ مُسْمَعٍ وَرَاعَيْنَا لِبِئْسَ مَا كُنَّا يَأْتِيَنَّهُمْ وَطَعْنَا فِي الدِّينِ وَلَوْ أَنَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأَسْمَعُ وَانظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَأَقْوَمَ وَلَكِنْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ يَكْفُرْهُمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا

(Nisa, 4/46)

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُودُونَ بِأَلْسِنَتِهِمْ بِالْكِتَابِ لِيُحْسِبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

(Âl-i İmrân, 3/78)

Birinci âyet Yahudilerin Hz. Peygamberle konuşurlarken, kelimeleri nasıl eğip bükükleri açıklamaktadır³⁰. Dolayısıyla bu âyetin Kutsal Kitapların tahrifi ile bir ilgisi yoktur.

İkinci âyet ise Yahudilerin, Tevrat'ta kendi çıkarlarına uymayan âyetleri okurken dillerini eğip bükerek okuduklarını, böylece insanları Tevrat'ta yazan hükümlere değil de kendi görüşlerine inandırmaya çalıştıklarını belirtmektedir³¹. Râzî, bu âyetin tefsirinde Tevrat'ta Hz. Muhammed ile ilgili bazı işaretlerin bulunduğunu; ancak Yahudilerin bu âyetlere yanlış anlam vererek Hz. Muhammed'in peygamberliği hakkında insanların aklına şüphe soktuklarını söylemektedir³².

Taberî'de belirtildiğine göre İbn Abbas bu âyetin tefsirinde, Yahudilerin, Allah'ın kitabına bazı ilaveler yaptığını söylemiştir³³. Şîî müfessir Tabatabaî de âyetin, kendi uydurdukları sözleri Allah'ın

²⁹ Bkz. Paçacı, Mehmet, *Kur'an ve Ben Ne Kadar Tarihseliz*, Ankara 2000, s. 91-92.

³⁰ Bkz. Mevdûdî, *Tefsîru'l-Kur'an*, I/365; Yazır, *Hak Dini Kur'an Dili*, II/567-568; Râzî, *Tefsîru'l-Kebîr*, X/118-119.

³¹ Bkz. Zemahşerî, *Keşşâf*, I/329.

³² Râzî, *Tefsîru'l-Kebîr*, X/118-119.

³³ Taberî, *Câmiu'l-Beyân*, III/324.

sözleriymiş gibi okuyup insanları kandırmaya çalışan Yahudilerle ilgili olduğunu belirtmektedir³⁴. O halde, Taberî ve Tabatabâî'nin, Hz. Peygamber döneminde Yahudilerin Tevrat'ın dışında bir kitap yazdıklarını ve bu kitabı Allah'ın kitabı diye tanıttıklarını iddia ettiklerini düşünebiliriz.

Menâr Tefsiri'nde dili eğip bükmek, söze gerçek anlamının dışında bir mana vermek olarak açıklanmaktadır. Buna örnek olarak da, İncillerde "oğul" ve "baba" kelimelerinin kullanımı gösterilmektedir. Bu kullanımlar aslında mecazidir; ancak bazı kimseler bu ifadeleri yanlış bir şekilde tefsir etmişlerdir. Böylece onların bu yanlış yorumlarıyla okudukları kitap, aslında Allah'ın indirdiği kitap olmaktan çıkmıştır³⁵.

Görüldüğü gibi sadece Yahudilerle ilgili olan bu âyetler de müfessirlerin genel kanaatine göre Tevrat metninin tahrif edildiğine ilişkin herhangi bir imada bulunmamakta; sadece Yahudilerin ellerindeki kitabı yanlış okuduklarını, Hz. Peygamberle konuşurken kelimeleri eğip büktüklerini açıklamaktadır. Bu âyetlerde Hıristiyanlık veya İncil'den bahsedilmemektedir.

d) Gerçekleri Gizlemek Veya Unutmak

وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

(Bakara, 2/42; Ayrıca bkz. Âl-i İmrân, 3/71)

Taberî bu âyetin tefsirinde İbn Zeyd'den gelen şu yorumu aktarır: Âyetteki hak, Allah'ın Musa'ya inzâl ettiği kitaptır; batıl ise onların kendi elleriyle yazdıkları kitap³⁶. Bu yorum Tevrat metninin tahrifini vurgulamaktadır; ancak Taberî konuyla ilgili başka rivayetleri de zikretmektedir. Söz gelimi, İbn Abbas, Mücâhid ve Ebu'l-Âliye'den gelen rivayetlere göre hakkın gizlenmesi, Yahudilerin (ve Hıristiyanların) kitaplarında Hz. Muhammed ile ilgili yazılı olan bilgileri saklamalarıdır³⁷.

Râzî'ye göre, âyette geçen "hakkı bâtıla karıştırmak", delilleri yanlış yorumlayarak insanların zihnini bulandırılması; "hakkı gizlemek" ise insanların delillere ulaşmasına engel olunması anlamına gelir. Ehl-i Kitap

³⁴ Tabatabâî, Allâme Muhammed Hüseyin, *Mizân fi Tefsiri'l-Kur'ân*. (çev. Vahdettin İnce), İstanbul 1998, III/398.

³⁵ Reşid Rıza, *Tefsiru'l-Menâr*, III/344-345.

³⁶ Taberî, *Câmiu'l-Beyân*. I/255.

³⁷ Taberî, *Câmiu'l-Beyân*. I/256.

âlimleri, yaptıkları yorumlarla, Tevrat ve İncil’de yer alan Hz. Muhammed ile ilgili âyetlerin yanlış anlaşılmasına ve insanların zihninin bulanmasına neden olmuşlardır³⁸.

Elmalılı Hamdi Yazır’a göre, âyette sözü edilen kişiler Yahudiler’dir. Onlar kendilerinin yazdığı düşünceleri, tercümeleri Tevrat’la karıştırmışlar; Hz. Muhammed ile ilgili âyetleri saklamışlardır³⁹.

O halde bu âyetler, Tevrat’ın tahrifini değil, Tevrat’ta yazılı bilgilerin insanlardan gizlenmesini dile getirmektedir.

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ النَّاعُونَ

(Bakara, 2/159)

Bu âyete göre, Yahudi din bilginleri, Hz. Muhammed hakkında Tevrat’ta yazılı olan cümleleri gizlemişlerdir⁴⁰. Gizlemek, metni tahrif etmek anlamına değil, mevcut bir bilgiyi insanlara vermemek ve onların ulaşmasına engel olmak anlamına gelir. O halde, bu âyet metnin tahrifine bir delil teşkil edemez. Bununla birlikte, Menâr Tefsiri’nde gizlemenin iki türünden bahsedildiğini söylemekte de yarar vardır: Tercümelerde kelimelere yanlış anlam verilmesi ve yanlış tevellere gitmek. Söz gelimi, Hıristiyanlar “Peraklit” kelimesine yanlış bir anlam yüklemişlerdir⁴¹.

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ آبَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

(Bakara, 2/146. Ayrıca bkz. Bakara, 2/174; Mâide, 5/15; En’âm, 6/91)

“Onu kendi çocuklarını tanıdıkları/bildikleri gibi tanıyorlar/biliyorlar” cümlesinde “o” zamiri konusunda iki farklı rivayet gelmiştir. Birinci rivayete göre, bu zamir Kâbe’ye işaret etmekte; Yahudi ve Hıristiyanların, Kâbe’nin Mescid-i Aksa’dan üstün olduğunu çok iyi bildiklerini açıklamaktadır⁴². İkinci rivayete göre zamir Hz. Muhammed’e işaret etmekte ve âyet Yahudilerin Hz. Muhammed’in peygamber olduğunu

³⁸ Râzî, *Tefsîru’l-Kebîr*, III/43.

³⁹ Yazır, *İlak Dini Kur’ân Dili*, I/285.

⁴⁰ Zemahşeri, *Keşşûf*, I/208; Taberî, *Câmiu’l-Beyân*, II/52-53.

⁴¹ Reşid Rıza, *Tefsîru’l-Menâr*, II/48.

⁴² Taberî, *Câmiu’l-Beyân*, II/25-26; Mevdûdî, *Tefhîmu’l-Kur’ân*, I/127.

bildiklerini dile getirmektedir⁴³. Râzî ikinci görüşten yana bir tavır ortaya koymaktadır⁴⁴.

وَتَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ

(Maide, 5/13)

Taberî'ye göre bu âyet, Yahudilerin, Allah'ın emirlerini ve kendilerine verilen görevleri yapmadıklarını ifade etmektedir. Râzî de benzer bir anlam çıkararak Yahudilerin, Hz. Peygambere iman etmekle emrolduklarını, fakat bu emri unuttuklarını belirtmektedir⁴⁵.

Gerçekleri gizlemek veya unutmakla ilgili âyetlerin de Tevrat veya İncil'in tahrifi ile ilgili eleştiriler içermediği görülmektedir. Bu âyetler, Yahudilerin kendi Kutsal Kitaplarının söylediği ve açıkladığı şeyleri yanlış yorumladıklarını, bile bile yanlış yola saptıklarını açıklamaktadır.

e) Allah'ın Âyetlerini Satmak

الْآخِرَةِ فِي لَهُمْ خَلْقَ لَا أَوْلِيكَ قَلِيلًا مِمَّا وَأَلِيمَانِهِمُ اللَّهُ بَعْدَ يَشْتَرُونَ الَّذِينَ إِنَّ

(Âl-i İmrân, 3/77)

Zemahşerî'ye göre âyette geçen "satmak" kelimesi "değiştirmek" anlamına gelir. Âyetin geliş sebebi hakkında farklı görüşler vardır: Ebû Râfî', Lübabe b. Ebî'l-Hakîk ve Hayyî b. Ehtab gibi bazı Yahudilerin Tevrat'ı tahrif ettikleri ve Hz. Peygamber'le ilgili ifadeleri değiştirdikleri, karşılığında da rüşvet aldıkları için bu âyetin nâzil olduğu söylenmiştir. Âyetin, Eş'as b. Kays ile bir Yahudi arasında bir kuyu sebebiyle meydana gelen tartışmanın Hz. Peygambere intikal etmesi ve Hz. Peygamberin Yahudiden yemin etmesini istemesi üzerine indiği de rivayet edilmiştir⁴⁶.

⁴³ Zemahşerî, *Keşşâf*, I/203; Yazır, *Hak Dini Kur'an Dili*, I/438-439.

⁴⁴ Râzî, *Tefsîru'l-Kebîr*, IV/130.

⁴⁵ Taberî, *Câmiu'l-Beyân*, VI/155-156; Zemahşerî, *Keşşâf*, XI/187.

⁴⁶ Taberî, *Câmiu'l-Beyân*, III/321.

إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ
وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ فَلَا تَخْشَوْنَ النَّاسَ وَالْخَشْيَةَ لِلَّهِ وَأَنْتُمْ بِلَهُ اللَّهِ
بِآيَاتِي تَمَنَّا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

(Mâide, 5/44)

وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا

(Bakara, 2/41)

قَوْلٍ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا قَوْلٍ لَهُمْ
مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ

(Bakara, 2/79)

Üç âyette de geçen “Allah’ın âyetlerini az bir ücrete satmak” ifadesi, Yahudi hahamların, rüşvet almak, insanların memnuniyetini elde etmek, liderliklerini devam ettirmek için Allah’ın kitabını tahrif ettiği, hükümlerini değiştirdiği şeklinde yorumlanmıştır⁴⁷.

Taberî’nin, son âyetin (Bakara, 2/79) tefsirinde aktardığı bir rivayete göre, Yahudiler Tevrat’ın dışında bir kitap yazmış ve bunu Araplara satmışlardır⁴⁸.

f) Elleriyle Kitap Yazmak

قَوْلٍ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا قَوْلٍ لَهُمْ
مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ

(Bakara, 2/79)

Az önce de belirtildiği gibi bu âyet, Taberî’ye göre, Yahudilerin, Tevrat’a aykırı yorumlar içeren bir kitap yazıp bu kitabı Tevrat’ı bilmeyen Araplara sattığına işaret etmektedir. Yahudiler’in, Tevrat metnine aykırı bu yorumları, Hz. Peygamber’in nitelikleriyle ilgili olabilir. Taberî’de Osman b. Affân kanalıyla gelen bir rivayete göre Hz. Peygamber, Yahudilerin, hoşlarına giden bazı şeyleri Tevrat’a ilave ettiklerini, hoşlanmadıkları şeyleri Tevrat’tan çıkardıklarını ve Hz. Muhammed’in ismini Tevrat’tan sildiklerini söylemiştir⁴⁹.

⁴⁷ Zemaşşerî, *Keşşâf*, I/135, 625; Neseî, *Tefsîru’-n-Neseî*, I/399.

⁴⁸ Taberî, *Câmiu’l-Beyân*, I/378-390.

⁴⁹ Taberî, *Câmiu’l-Beyân*, I/378-379.

Râzî âyetin tefsirinde tahrif olayından ziyade “veyl” kelimesi üzerine yoğunlaşmıştır. Ona göre, bir kitap yazıp bunu Allah’a izafe etmek, dinî bir gayeyle yapılmamış, dünyevî çıkarlar gözetilmiştir⁵⁰.

Elmalı Hamdi Yazır’a göre, Tevrat’ın aslını korumayan Yahudiler, kendi yazdıkları tercümeleri “bu Allah’ın kitabıdır” diyerek Tevrat’ın yerine koymaya çalışıyorlardı. Allah’ın iradesine ve buyruklarına değil, kendi görüş, istek ve arzularına tabi oluyorlar ve böylece hak inancı bozuyorlardı⁵¹.

Bu âyette Yahudilerin, elleriyle yazdıkları kitabın ismi verilmemektedir. Âyet, Yahudilerin Tevrat’a alternatif bir kitap mı, yoksa Tevrat’a dayanan, fakat yanlış yorumlar içeren bir kitap mı yazdıklarını açıklamıyor. Âyette geçen kitabın Mişna veya Talmud olup olmadığını da bilemiyoruz.

2. DOLAYLI OLARAK TAHRİF İLE İLGİLİ OLAN ÂYETLER

Bu başlık altında ele alınacak olan âyetler aslında Yahudileri ve Hıristiyanları tahrif yapmakla suçlamamaktadır; ancak Tevrat’ta veya İncil’de şöyle yazılmıştır şeklindeki ifadeler, Müslüman bilim adamlarını bu cümleleri bulmak maksadıyla Tevrat ve İncil’i araştırmaya yöneltmiştir. Tevrat ve İncil’de Kur’ân’dakine benzer cümleleri bulamayan Müslüman yazarlar bu kitapların tahrif edildiği düşüncesine sahip olmuşlardır.

الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْنُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ

(A’râf, 7/157)

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ

(Saff, 61/6)

Her iki âyet de Hz. Peygamber’in önceki peygamberlerce müjdelenmesine ilişkindir. Müslümanlar bu âyetleri okuyup mevcut

⁵⁰ Râzî, Râzî, *Tefsîru'l-Kebîr*, III/140.

⁵¹ Yazır, *Hak Dini Kur’ân Dili*, I/285.

Tevrat ve İncillere baktığında, bu kitaplarda “Ahmed” ismini görememişler ve hem Tevrat’ın hem de İncil’in muharref olduğuna hükmetmişlerdi⁵². Ancak daha sonra yapılan araştırmalar ve özellikle de sonradan Müslüman olan bazı Hıristiyan bilgilerin katkılarıyla “Ahmed” ismine karşılık gelebilecek bazı kelimelerin Tevrat ve İncil’de bulunduğu görüşü ağırlık kazanmıştır⁵³. Şayet son yorum kabul edilirse, bu iki âyetin tahrifle herhangi bir şekilde ilgisi kalmamış olacaktır.

İkinci âyette Hz. İsa’nın kendisini Allah’ın Resûlü diye tanıtması da yine tahrifle ilişkilendirilen bir ifadedir; çünkü Hıristiyanlıkta Hz. İsa peygamber değil, tanrı konumundadır. İnciller’de Hz. İsa’nın kendisini peygamber olarak tanıttığı cümleler bulunmakla birlikte⁵⁴, İsa’yı tanrı şeklinde nitelendiren başka cümlelerin varlığı⁵⁵ hem Kur’ân ile İnciller arasında hem de İnciller’in kendi ifadeleri arasında bir tenakuz olarak görülebilir ve bu durum İnciller’in tahrif edildiği düşüncesini destekleyebilir. Ancak Sinoptik İnciller’de İsa’nın ulûhiyeti ile ilgili cümlelerin yer almadığı ve bu İnciller’in Hz. İsa’yı bir peygamber olarak gördüğü gerçeği yine de gözden uzak tutulmamalıdır. O halde, Hz. İsa’nın “Ben Allah’ın Resûlüyüm” ifadesi, İnciller arasında sadece Yuhanna’nın tahrifini gösteren bir delil olarak değerlendirilebilir.

A) HADİSLERDE İNCİL

1. TAHRİF MESELESİ

Hadislerde, doğrudan, Tevrat ve İncil’in tahrifini açıklayan ifadeler “tahrif”, “tebdil” ve “tağyir”dir.

Hz. Peygamber Müslümanların Ehl-i Kitap’tan aldıkları bilgileri ne tasdik ne de tekzip etmelerini buyurmuştur. Bu buyruk Yahudi ve Hıristiyanların mana tahrifi yaptıklarına işaret edebileceği gibi, lafız tahrifine de gönderme yapıyor olabilir. Hadisin diğer versiyonlarının, metin tahrifi ihtimalini biraz daha güçlendirdiği düşünülebilir; zira Hz. Peygamber onların, Allah’ın yazdıklarını tebdil ettiklerini ve kitabı elleriyle değiştirdiklerini (tağyir) Kur’ân’ın tahrif ile ilgili âyetlerine işaret ederek açıkça dile getirmektedir⁵⁶. Ebû Hureyre hadisin giriş kısmında

⁵² Bkz. Cüveynî, İmam el-Harameyn, *Şifâu'l-Ğalil fi Beyâni mâ Vaka'a fi't-Tevrât ve'l-İncil mine't-Tebdil*, (tahkik: Ahmed Hicâzî es-Sekâ), Mısır 1978, s. 29.

⁵³ Bkz. Abdulahad Davud, *Tevrat ve İncil'e Göre Hz. Muhammed*, (çev. Nusret Çam), İzmir 1992, s. 22-34, 168-198, 264-299; *İncil ve Salih*, (Haz. Kudret Büyükçoşkun), İstanbul 1999, s. 47-76.

⁵⁴ Matta, 13:57; Markos, 6:4; Luka, 4:16.

⁵⁵ Yuhanna, 1:1-2, 18; 20:28; Romalılara, 9:5; Titos’a, 2:13; II.Petrus, 1:1.

⁵⁶ Buhârî, *Şehâdât*, 29; *İtisâm*, 25; *Tevhid*, 42.

“Ehl-i Kitap Tevrat’ı İbrâncesinden okur, Arapça olarak Müslümanlara tefsir ederdi” şeklinde bir ifade kullanmaktadır⁵⁷. Ebû Hureyre’nin açıklaması, hadisteki Ehl-i Kitap ifadesiyle kastedilenin Yahudiler olduğunu ve o dönemde Arapça bir Tevrat nüshasının bulunmadığını akla getirmektedir. Eğer Arapça bir Tevrat yoksa, Hz. Peygamber dönemi Yahudilerinin metin tahrifi yaptıkları yönündeki iddia zayıflamış olacaktır.

Nesâî’de İbn Abbas’tan gelen bir rivayette, hem Tevrat hem de İncil’in Hz. İsa’dan sonra tahrif edildiği ifade edilmektedir⁵⁸. Başka bir hadiste Hz. Peygamber, Tevrat’ı okuyan Hz. Ömer’e kızmış ve Ehl-i Kitap’a herhangi bir konuda soru sorulup danışılmasını yasaklamıştır⁵⁹.

Sünen-i Dârimî’nin Mukaddimesi’nde Tebeu’t-Tâbiîn’den Abbâd b. Abbâd el-Havvâs eş-Şâmî’nin bir mektubu yer almaktadır. Bu mektubunda Abbâd, haham ve rahiplerin makamlarını kaybetmek korkusuyla Allah’ın kitabını değiştirdiklerini ve sakladıklarını söylemektedir. Onlar, Allah’ın kitabını yorumla değiştirmişler; yorum yapma imkanı bulamadıkları zaman, âyetleri saklamışlardır⁶⁰. Bu mektup, Yahudi ve Hıristiyanların metin tahrifi değil, yorum tahrifi yaptıklarını açıklamaktadır.

Hadislerde Yahudi ve Hıristiyanların kendi kitaplarını okudukları; ama bunlardan istifade etmedikleri de belirtilmektedir⁶¹. Bu ifadeler, Yahudi ve Hıristiyanların Hz. Peygamberle ilgili Tevrat ve İncil ifadelerini görmezden geldiklerini ya da bu ifadeleri değişik şekillerde yorumlayarak mana tahrifi yaptıklarını akla getirmektedir.

Hadislerde geçen bir rivayete göre, Ehl-i Kitap’tan bir grup, zina yapan iki kişinin durumunu sormak üzere Hz. Peygamber’e gelmiştir. Peygamberimiz Yahudilere “Tevrat’ta recm yok mudur?” diye sorduğunda, onlar, “Hayır, yoktur” karşılığını vermişlerdir. Abdullah b. Selâm “Yalan! Eğer doğru söylüyorsanız, Tevrat’ı getirip okuyun” diye Yahudilere çıkmıştır. Bunun üzerine Yahudilerden birine Tevrat’ı okutmuşlar; ancak bu Yahudi recm âyetini eliyle kapatıp okumayınca Abdullah b. Selâm onun elini çekerek recm âyetini okutmuştur. Yahudiler de zina eden kişileri recmetmek durumunda kalmışlardır⁶².

⁵⁷ Buhâri, *İtisam*, 25.

⁵⁸ Nesâî, *Kudât*, 12.

⁵⁹ Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, III/387.

⁶⁰ Dârimî, *Mukaddime*, 56.

⁶¹ Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, IV/160, 219; İbn Mâce, *Fiten*, 12, 26; Dârimî, *Mukaddime*, 26.

⁶² Buhâri, *Tefsîr (Âl-i İmran)*, 64.

Kur'ân'daki tahrif âyetlerinin tefsirinde, Tevrat'ın yorumunun değil de metnin tahrif edildiğini söyleyen müfessirlerin, bu görüşlerini desteklemek için iki argüman kullandıklarını görmüştük: a) Hz. Peygamberin niteliklerinin ve isminin Tevrat'ta bulunmayışı; b) Yahudilerin Tevrat'ta "recm" kelimesi yerine "had" kelimesini koymaları. Bu ikinci argüman, az önce zikredilen hadis tarafından çürütülmektedir; zira hadis Tevrat metninde recmin bulunduğu açıkça ifade etmektedir.

2. HZ. PEYGAMBER DÖNEMİNDE ARAPÇA İNCİL VAR MIYDI?

Hz. Peygamber döneminde Arapça bir İncil'in bulunup bulunmadığı şüphesiz kapsamlı bir çalışma konusudur. Biz burada, sadece, hadis külliyyatında Varaka b. Nevfel ile ilgili geçen bazı ifadeler yardımıyla birtakım sonuçlara ulaşmaya çalışacağız. Hz. Hatice'nin amca oğlu olan Varaka, Hz. Peygamber vahiy almaya başladığında yaşı ilerlemiş bir Hıristiyandı. Onun İncil bilgisi hadislerde farklı şekillerde karşımıza çıkmaktadır:

a. Buhârî'de Yahya b. Bükeyr → Leys → Ukayl → İbn Şihâb → Urve b. Zübeyr → Âişe senediyle gelen hadiste Varaka'nın, İbranice yazabildiği ve Allah'ın yazmasına izin verdiği kadar İncil'i İbranice yazdığı belirtilmektedir⁶³.

(وَكَانَ يَكْتُبُ الْكِتَابَ الْعِبْرَانِيَّ فَيَكْتُبُ مِنَ الْإِنجِيلِ بِالْعِبْرَانِيَّةِ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَكْتُبَ)

b. Buhârî'de hem Yahya b. Bükeyr → Leys → Ukayl → İbn Şihâb → Urve b. Zübeyr → Âişe, hem de Yahya b. Bükeyr → Saîd b. Mervân → Muhammed b. Abdi'l-Azîz b. Ebî Rizme → Ebû Sâlih Selmevh → Abdullah → Yunus b. Yezîd → İbn Şihâb → Urve b. Zübeyr → Âişe senediyle gelen hadiste Varaka'nın Arapça yazabildiği ve Allah'ın yazmasına izin verdiği kadar İncil'den Arapça bazı şeyler yazdığı ifade edilmektedir⁶⁴.

(كَانَ يَكْتُبُ الْكِتَابَ الْعَرَبِيَّ وَيَكْتُبُ مِنَ الْإِنجِيلِ بِالْعَرَبِيَّةِ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَكْتُبَ)

Yine Buhârî'deki Yahya b. Bükeyr → Leys → Ukayl → İbn Şihâb → Urve → Âişe ve Yahya b. Bükeyr → Abdullah b. Muhammed → Abdurrezzâk → Ma'mer → Zührî → Urve → Âişe senediyle gelen hadise

⁶³ Buhârî, *Bed'u'l-Vahy*, 3.

⁶⁴ Buhârî, *Tefsir (Alak)*, 444.

göre, Varaka Arapça yazabilir ve Allah'ın yazmasına izin verdiği kadar İncil'den Arapça bazı şeyler yazardı⁶⁵.

(وَكَانَ يَكْتُبُ الْكِتَابَ الْعَرَبِيَّ فَيَكْتُبُ بِالْعَرَبِيَّةِ مِنَ الْإِنجِيلِ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَكْتُبَ)

Müslim'deki Ebû Tâhir Ahmed b. Amr → İbn Vehb → Yunus → İbn Şihâb → Urve b. Zübeyr → Âişe kanalıyla gelen hadiste de bir önceki hadis metni aynen yer almaktadır⁶⁶.

(وَكَانَ يَكْتُبُ الْكِتَابَ الْعَرَبِيَّ وَيَكْتُبُ مِنَ الْإِنجِيلِ بِالْعَرَبِيَّةِ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَكْتُبَ)

c. Ahmed b. Hanbel'in Müsned'inde ise Haccâc → Leys b. Sa'd → Ukayl b. Hâlid → Muhammed b. Müslim → Urve b. Zübeyr → Âişe senediyle gelen hadiste, sadece, Varaka'nın İncil'i Arapçasından/Arapça olarak okuduğu açıklanmaktadır⁶⁷.

(يَقْرَأُ الْإِنجِيلَ بِالْعَرَبِيَّةِ)

Hadisler hemen hemen aynı senetle gelmiş olmasına rağmen, Varaka'nın İncil bilgisini Arapça mı yoksa İbranice kitaptan mı elde ettiğini tam olarak tespit edemiyoruz. Son hadise itibar edilirse, Arapça'ya tercüme edilmiş bir İncil'in varlığı fikrine sahip olunabileceği gibi, Varaka'nın başka bir dilde (muhtemelen İbranice) yazılmış İncil'i okuyup Arapça'ya çevirebildiği de düşünülebilir. “b” hadislerine göre, Varaka İncil'den bazı bölümleri Arapça olarak yazmıştır. Bu hadislerden yola çıkarak Varaka'nın, İncil'den bazı bölümleri İbranice'den Arapça'ya çevirdiğini söyleyebiliriz. “a” hadisine göre Varaka İncil'i İbrancesinden okumuş, İbranice yazmıştır; ancak “a” hadisinde, Varaka'nın neden İbranice İncil yazdığı sorusu karşımıza çıkmaktadır. “e” ve “a” hadisleri “b”deki üç hadisten farklıdır. Dolayısıyla Buhârî ve Müslim'deki benzer üç rivayeti içeren “b” hadislerinin daha doğru olduğu savunulabilir.

Hadislerden net olarak çıkarabileceğimiz sonuç Varaka'nın İncil'i az veya çok biliyor olması ve bazı İncil bölümlerinin Varaka sayesinde Arapça'ya çevrilmiş olmasıdır. Varaka'nın böyle bir çeviri işini üstlendiği göz önünde bulundurulursa, o dönemde İncil'in tamamının Arapça'ya çevrilmemiş olması kuvvetli bir olasılık olarak görülmektedir. Bu durumda, Muhammed Hamidullah'ın, “Suriye'de papazların yanında eğitim almış olan Varaka'nın, İncil'in Arapça bazı el yazma nüshalarına

⁶⁵ Buhârî, *Tabîr*, 1.

⁶⁶ Müslim, *İman*, 252.

⁶⁷ Ahmed b. Hanbel, *Müsned*, VI/223.

sahip olduğu”⁶⁸ iddiasını, “Arapça yazılmış bazı İncil bölümlerine sahipti” şeklinde anlamak daha doğru olacaktır. Varaka da İncil’in tamamını değil, “Allah’ın dilediği kadarını” Arapça’ya çevirdiğine göre, Hz. Peygamber döneminde bütün bir kitap halinde Arapça İncil’in bulunmadığı iddia edilebilir.

Buhârî’de geçen ilk iki hadis aynı rivayet zinciriyle gelmesine rağmen metinde farklılık bulunmaktadır. Hadis bilimi açısından bu iki hadisin yorumunu ve bu farklılığın Buhârî için bir eleştiri noktası olup olamayacağı yönündeki tartışmayı konunun uzmanlarına bırakmayı tercih ediyoruz.

B) BAZI TEMEL ESERLERDE İNCİL TARTIŞMALARI

Tahrif konusunu ele alan İslâmî eserlerde veya kitap bölümlerinde Müslümanların en çok üzerinde durdukları husus İncil’deki çelişkileri ortaya çıkarmak olmuştur. Daha önce de değindiğimiz gibi, Tevrat ve İncil’deki çelişkiler hakkında Türkçe’de yeterli literatür oluştuğu için biz bu konuya girmeyeceğiz.

Tevrat ve İncil’in tahrif edildiğini ispatlamaya çalışan ve bu konuda yazılmış ilk sistematik eser olarak kabul edilen *Şifâu’l-Ğalîl*⁶⁹ isimli eserinde Cüveynî (v. 1085) Hz. İsa’nın babalığı hükmündeki Yusuf’un seçeresi konusunda İncillerdeki farklılıklara işaret ettikten sonra çelişkili gördüğü üç metni zikreder ve İncil’in muharref olduğu sonucuna ulaşır.

Cüveynî’ye göre, Müslüman âlimlerin Tevrat ve İncil’in muharref olduğunu düşünmesinin sebebi, Kur’ân’ın, Tevrat ve İncil’de Hz. Peygamber’den bahsedilmiş olduğunu açık bir şekilde ifade etmesidir. Eldeki mevcut Tevrat ve İncil’de Hz. Peygamber’le ilgili cümleleri göremeyen âlimler, Tevrat ve İncil’in muharref olduğu düşüncesine sahip olmuşlardır⁷⁰.

Cüveynî, İncil’in tahrif edilmesinin sebebi olarak, Hıristiyanların acele etmeleri gereken bir hususta ihmalkâr davranmalarını göstermektedir. Başka bir deyişle, Hıristiyanlar, İncil’i yazma konusunda yeterince çabuk

⁶⁸ Hamidullah, Muhammed, *İslâm Peygamberi*, Ankara 2003, 1/617.

⁶⁹ Bu eser Türkçe’ye Mustafa Ulu tarafından çevrilmiştir. Ancak mütercim eserin adını “Şifâu’l-Alîl” olarak okumuştur. Bkz. İmam el-Harameyn el-Cüveynî, *Tevrat ve İncildeki Tahrifler*, (çev. Mustafa Ulu), İstanbul 1989.

⁷⁰ Cüveynî, *Şifâu’l-Ğalîl*, s. 29.

davranamamışlardır. Dolayısıyla, şifahi olarak nakledilen bilgilerde bazı değişiklikler olmuştur⁷¹.

Cüveynî, İncil'in tahrifini ispat etmek için İnciller arasındaki çelişkileri ortaya koymaya çalışmaktadır. Ancak Cüveynî'nin İnciller'le ilgili verdiği bilgilerde bazı yanlışlara düştüğü de gözlemlenmektedir. Söz gelimi, Matta, İsa'nın göğe yükseltilmesinden dokuz sene sonra İncilini yazdığını bizzat kendisi söylemektedir. Yuhanna da kitabını İsa'nın göğe yükseltilmesinden otuz küsur sene sonra yazdığını ifade etmektedir. Markos ve Luka ise on iki sene sonra yazdıklarını açıklamaktadır⁷². Aslında İncil yazarlarının hiçbiri kitabını ne zaman yazdığına dair bir ifade kullanmamıştır. Muhtemelen bu ifadeler, Cüveynî'nin okuduğu İnciller'de şerh olarak bulunan bilgilerdi ve Cüveynî bunların İncillere ait olduğunu düşünmüş olmalıdır.

Hıristiyanlara karşı erken dönemde yazılmış polemiklerden biri olan *er-Reddu'l-Cemil*'in yazarı olan Gazâlî de (v. 1111) İncil'den birtakım alıntılar yapar. Ancak Gazâlî'nin ulaşmaya çalıştığı amaç ve kullandığı yöntem Cüveynî'den oldukça farklıdır. Gazâlî İncil'deki çelişkileri göstermeye çalışmaz. Onun amacı, Hıristiyanların "Hz.İsa'nın ulûhiyeti" ile ilgili sahip olduğu düşünceleri çürütmektir. Bu amacına ulaşmak için Hıristiyanların kendi kutsal metinlerinden faydalanır ve onların İnciller'de verilen bilgileri yanlış anladıklarını, yanlış yorumladıklarını ispat etmeye çalışır. Hıristiyanların, İnciller'de Hz. İsa'nın ulûhiyetini gösterdiğini düşündükleri cümleleri iktibas eden Gazâlî, bu metinlerin nasıl anlaşılması gerektiğini de detaylarıyla açıklar. Bu noktada onun, İncil metinlerine ve bu metinlerle ilgili yorumlara oldukça vâkıf olduğunu görüyoruz. İnciller ve Hıristiyanlık hakkında çok detaylı ve derinlemesine bilgilerin yer alması ve ilk dönem kaynaklarında Gazâlî'nin eserleri arasında *er-Reddu'l-Cemil*'in pek fazla zikredilmemiş olması bu kitabın Gazâlî'ye değil de Hıristiyanlık'tan İslam'a geçen bir muhtediye ait olduğu yönünde bir tartışmanın ortaya çıkmasına neden olmuştur⁷³.

Hıristiyanlık ve İncil eleştirilerine sahip ilk dönem eserlerinden biri de İbn Hazm'ın (v. 1064) *el-Fasl*'ıdır. İbn Hazm'ın İncil bilgisi, bazı yönleriyle, Cüveynî ve Gazâlî'den daha iyidir. İbn Hazm "Allah'ın Hz. İsa'ya herhangi bir kitap vermediği, Hz. İsa'nın da herhangi bir kitap yazdığını" şeklindeki Hıristiyan vahiy anlayışının farkındadır ve bu

⁷¹ Cüveynî, *Şifâu'l-Ğalil*, 39.

⁷² Cüveynî, *Şifâu'l-Ğalil*, s. 39-41.

⁷³ Konuyla ilgili tartışmalar için bkz. Reynolds, Gabriel Said, "The Ends of Al-Radd al-Jamil and Its Portroyal of Christian Sects", *Islamochristiana*, Roma 1999, XXV/45-65.

anlayışı bir eleştiri noktası olarak kullanır. Ona göre, mevcut Tevrat'ın Hz. Musa'ya indirilen bir kitap olmadığını ispatlamak için deliller sunmak gerekirken, İncil için böyle bir çabaya gerek yoktur. Çünkü Hıristiyanlar da Müslümanlar gibi mevcut İncil'in Hz. İsa'ya nispet edilmediğini, Tanrı'dan indirilmiş bir kitap olmadığını düşünmektedir⁷⁴.

Cüveynî'nin İncillerin yazılış tarihi ile ilgili görüşlerini daha önce vermiştik. Bir karşılaştırma yapılabilmesi için İbn Hazm'ın konu hakkındaki düşüncelerini vermek faydalı olacaktır. İbn Hazm'a göre, İsa'nın öğrencisi olan Matta, İncili'ni, İsa'nın göğe yükseltilmesinden dokuz yıl sonra İbranice olarak yazmıştır. Petrus'un öğrencisi olan Markos, kitabını, İsa'nın göğe yükseltilmesinden yirmi iki sene sonra Yunanca olarak kaleme almıştır. İbn Hazm, Markos İncili'ni Petrus'un yazdığı ve daha sonra da bu kitabı öğrencisi Markos'a nispet ettiği yönünde bir rivayetin varlığından da bahsetmektedir. Yine Petrus'un öğrencisi olan Luka, İncili'ni, Markos İncili'nden bir müddet sonra Yunanca olarak yazmıştır. Yuhanna ise İsa'nın göğe yükseltilmesinden otuz küsur sene sonra Yunanca olarak eserini kaleme almıştır. Yuhanna ayrıca Matta İncili'ni İbranice'den Yunanca'ya çeviren kişidir. İbn Hazm Yeni Ahit'in diğer kitapları hakkında da bilgiler vermektedir⁷⁵. İbn Hazm, İncillerin yazılış tarihleriyle ilgili bu bilgileri kitapların yazarlarına atfeden Cüveynî'nin yaptığı hataya düşmemiş ve bu bilgileri Hıristiyanlara nispet etmiştir. Yeni Ahit'in diğer kitapları hakkında bilgiler vermesi açısından da İbn Hazm, Hıristiyan Kutsal Kitapları konusunda Cüveynî'den daha derin bilgiye sahip olduğunu göstermiştir. Ancak İbn Hazm'ın İnciller hakkında verdiği bütün bilgiler, günümüzdeki İncil araştırmalarının sonuçlarıyla örtüşmediğini belirtmekte de yarar vardır⁷⁶.

Orijinal İncil'in, ilk dönemlerde Hıristiyanlara yönelik baskı ve zulüm ortamında kaybolduğuna inanan İbn Hazm⁷⁷, mevcut İncillerin muharref olduğunu ispatlamak için İnciller'deki çelişkili ve gerçeğe aykırı (yalan) ifadeleri göstermeye çalışır. Bildirinin kapsamını göz önünde bulundurarak onun bu iddialarını zikretmekle yetinecek ve İbn Hazm'ın İncil tartışmaları açısından orijinal olduğunu düşündüğümüz iki yönüne temas edeceğiz.

⁷⁴ İbn Hazm, *Fasl*, Beyrut 1986, II/2.

⁷⁵ İbn Hazm, *Fasl*, II/2-3.

⁷⁶ İbn Hazm'ın İnciller hakkında verdiği bilgilerin değerlendirmesi için bk. Hımaye, Mahmûd Ali, *İbn Hazm ve Menhecuhû fî Dirâseti'l-Edyân*, Kahire 1983.

⁷⁷ İbn Hazm, *Fasl*, II/4-5.

Mevcut İnciller'in yazarları, Hıristiyanlara göre, ya Havari ya da Havarilerin öğrencisidir. Hıristiyan inancında İncillerin sahip olduğu otantiklik, kısmen ilham anlayışından, kısmen de yazarlarının Havari veya Havari öğrencisi olmasından gelir. İbn Hazm, Hıristiyanlar için bilgi kaynağı olan Petrus, Matta, Yuhanna, Yakup gibi kişilerin Havari olup olmadığını sorgulamaktadır. İbn Hazm'a göre mümin bile olmayan bu kişiler havari değil, Hz. İsa'nın Tanrı olduğunu düşünen yalancılar. Allah'ın Kur'an'da övdüğü Havariler, Allah dostu olan ve Allah'a ibadet eden kişilerdir. Allah onların isimlerini bize vermediği için biz Havarilerin kimliklerini tespit edemiyoruz. Bununla birlikte İbn Hazm, Petrus'un yalancı, Matta'nın polis, Yuhanna'nın Allah'ı tahkîr eden bir kimse, Yahuda ve Yakub'un sefih, Markos'un fâsık, Luka'nın fâcir, Pavlus'un câhil olduğuna inanmaktadır⁷⁸.

İncil tartışmaları çerçevesinde İbn Hazm'ın orijinal olduğunu düşündüğümüz ikinci yönü ise, onun, İslam ile Hıristiyanlık ve Yahudilik arasında bilgi türleri açısından yaptığı karşılaştırmadır. İbn Hazm'a göre Müslümanların bilgi türleri altıdır. Birincisi, doğu ve batıdan insanların nesilden nesile birbirine aktardığı, hiçbir mümin ve insaf sahibi kâfirin ihtilaf etmediği şeylerdir. Bu bilginin örneği Kur'an-ı Kerim, beş vakit namaz, oruç, hac, zekât ve Kur'an'daki emir ve yasaklardır. Yahudi ve Hıristiyanlarda buna benzer bir bilgi yoktur. Hıristiyanların bilgileri sadece beş kişiden gelmektedir. Az önce kısmen temas ettiğimiz gibi, İbn Hazm eserinin önceki bölümünde bu kişilerin yalan söyledikleri göstermeye çalışmıştı. Hem Yahudilerin hem de Hıristiyanların uydurdukları yalanlar, Tevrat ve İncil'in değiştirildiği (tebdîl edildiği) konusunda hiçbir tereddüt bırakmamaktadır. İkinci bilgi türü, bir grup insanın başka bir gruptan nakilde bulunması ve bu durumun Hz. Peygambere kadar gitmesidir. Hz. Peygamberin mucizeleri ve dinî emirlerle ilgili birtakım ayrıntılar bu gruba dahil edilir. Ne Yahudiler ne de Hıristiyanlar böyle bir bilgi türüne sahip değildir. Üçüncüsü, güvenilir (sika) bir râvînin başka bir güvenilir râvîden aktarması ve bu durumun Hz. Peygambere kadar böyle gitmesidir. Her râvî, kendinden önceki râvînin ismini verir ve râvîlerin durumu, adâleti, nerede ve ne zaman yaşadığı bilinir. Bu bilgi türü sadece Müslümanlara hasır. Müslümanlar dinî bilgilerini bu üç kaynaktan alır. Dördüncü bilgi türünde, doğu ve batıdan insanlar veya bir grup ya da güvenilir bir râvî, kendisi veya kendileri gibi olanlardan bilgi rivayet eder; ancak rivayet zincirindeki son râvî ile Hz. Peygamber arasında en az bir boşluk/kopukluk vardır. Bu durumda Hz.

⁷⁸ İbn Hazm, , *Fasl*, II/38-39.

Peygamber'den nakilde bulunan kişiyi tespit edemeyiz ve bu kopukluk bilginin güvenilirliğini zedeler. Yahudiler ve Hıristiyanlar bu türe dâhil edilebilecek pek çok bilgiye sahiptir. Hatta Yahudi ve Hıristiyanların din konusunda sahip olduğu en güvenilir bilgiler bile bu gruba girer. Beşincisi, doğu ve batıdan insanların veya bir grubun ya da güvenilir bir râvînin kendisi veya kendileri gibi olanlardan rivayet etmesi ve bu durumun Hz. Peygambere kadar ulaşmasıdır. Ancak bu rivayet zincirinde yalan söylediği, unuttuğu ya da kendisi hakkında pek bir şey bilinmediği için eleştirilen (cerhedilen) bir kimse bulunmaktadır. İbn Hazm'a göre böyle bir kimseden bilgi almak, rivayette bulunmak doğru değildir. Yahudi ve Hıristiyanların peygamberlerine izafe ettikleri rivayetler bu türdendir; bu rivayetleri aktaranlar arasında kâfirler bile vardı. Altıncısı, rivayet zincirinin peygambere ulaşmamasıdır. Hz. Ebu Bekir'in, Hz. Ömer'in kendi reyleriyle yaptıkları uygulamalar bu gruba örnek gösterilebilir. İbn Hazm bu tür bilgileri de çok tasvip etmemektedir; çünkü Allah'ın, tâbî olmamızı emrettiği ve dinini açıklamak için bize gönderdiği kişilerin dışında hiçbir kimsenin davranışı veya fiilleri delil niteliği taşıyamaz. Yahudiler ve Hıristiyanların bu gruba giren pek çok nakilleri vardır.⁷⁹

C) DEĞERLENDİRME

Kur'ân-ı Kerim'deki tahrifle ilgili âyetler incelendiğinde, tahrif yapmakla suçlananların Yahudiler olduğu görülmektedir. Kanaatimizce Kur'ân'ın bahsettiği tahrif, metinle ilgili değil, yorumla ilgilidir. Bu durumda Kur'ân, Yahudileri, kendi kutsal kitaplarını yanlış yorumlamakla suçlamış olmaktadır. Kur'ân'ın eleştirdiği tahrifin metinde değil de yorumda olduğunu destekleyecek bazı argümanlar vardır:

• Öncelikle tahrif kelimesi, sözlük anlamı itibarıyla sözün çarpıtılması, yanlış anlaşılması manasına gelmektedir. Dolayısıyla tahrif deyince akla ilk gelecek olasılık, metnin değil, yorumun tahrifi olmalıdır. Ancak tahrif kelimesi, Hz. Peygamber'den sonraki asırlarda anlam genişlemesine uğrayarak Tevrat ile İncil metinlerinin bozulmuş olması anlamında kullanılmıştır. Kelimenin sonraki dönemlerde kazandığı bu anlamını Kur'ân metnine giydirmek/uygulamak doğru değildir. Bu nedenle Türkçe Kur'ân meallerinde (يُحَرِّفُونَ) kelimesinin “tahrif ediyorlar”, “kelimeleri yerlerinden oynatıyorlar” diye tercüme edilmesi yerine

⁷⁹ Bkz. İbn Hazm, , *Fasl*, II/81-84.

“çarpıtıyorlar”, “kelimelerin anlamını değiştiriyorlar” şeklinde çevrilmesinin daha doğru olduğunu düşünüyoruz.

▪ Âyetlerde geçen tahrifle ilgili kelimelerin (يَكْتُمُونَ يَكْتُمُونَ) “muzari” sığasıyla kullanılmış olması, tahrif eyleminin Hz. Peygamber döneminde yapıldığını ve dolayısıyla da tahrifin metinde değil, yorumda olduğunu gösterir. Zira hadislerde de gördüğümüz gibi, o dönemin Arap Yahudileri Tevrat’ı İbranicesinden okur ve Arapça olarak tefsir ederlerdi. Tevrat’ın Arapça tercümesi bir kitap halinde bulunmadığına göre, Arapların Tevrat metnini tahrif ettiklerini savunabilmenin tek yolu, İbranice Tevrat metninde değişiklik yaptıklarını iddia etmektir. Halbuki Tanah, bugünkü şekliyle son haline M.S. birinci yüzyılda ulaşmıştı. Bu sebeple Hz. Peygamber devrinde yaşayan Yahudilerin, ne Arapça ne de İbranice Kutsal Kitaplarında metin değişikliği yaptıklarını söyleyemeyiz..

▪ Yahudilerin Tevrat metninde tahrif yaptığını iddia eden müfessirlerin genellikle gösterdikleri iki örnek vardır: Recm ve Hz.Peygamberle ilgili cümlelerin Tevrat’ta bulunmaması. Müfessirlerin, “Yahudiler Tevrat’ta “recm” kelimesinin yerine “had” kelimesini koymuşlardır” iddiası doğru olamaz; çünkü hadislerde belirtildiğine göre Tevrat’ta recm konusu yer almaktaydı ve Yahudiler bu cümleyi okurken “recm” kelimesinin üstünü kapatıyorlardı⁸⁰. “Kur’ân-ı Kerim; Tevrat ve İncil’de “Ahmed” isimli bir peygamberin geleceğinin yazıldığını açıklamaktadır. Mevcut Tevrat ve İncil’de ise bu tür cümleler yoktur. O halde Tevrat ve İncil tahrif edilmiştir” şeklindeki iddia da tam olarak gerçeği yansıtmamaktadır. Yahudi ve Hıristiyan Kutsal kitaplarını yeterince bilmeyen ilk dönem Müslüman bilim adamları, Tevrat ve İncil’de “Ahmed” kelimesini aramışlar; bulamayınca da bu kitapların tahrif edildiği düşüncesine sahip olmuşlardır. Ancak sonraki araştırmalar hem Tevrat’ta hem de İncil’de “Ahmed” anlamına gelebilecek bazı kelimelerin varlığını ortaya çıkarmıştır. Bu durumda, Yahudilerin metinde tahrif yaptıklarını iddia eden müfessirlerin öne sürdükleri iki argüman da geçersiz olmaktadır.

Şayet Kur’ân’ın eleştirdiği tahrif metinle değil de yorumla ilgiliyse, Tanah’ın tahrif edilmediği iddia edilebilir mi? Kanaatimizce böyle bir iddia gerçeği yansıtmayacaktır. “Kur’ân, sadece, Tevrat’ın yanlış yorumlandığını açıklıyor ve bu sebeple de Yahudileri eleştiriyor” demek, Tevrat’ın tahrif edilmediği anlamına gelmez. Kur’ân, bu konuda, o

⁸⁰ Buhâri, *Tefsir (Âl-i İmran)*, 64

dönemde Mekke-Medine ortamında bilinen bir durumu, herhangi bir değer yargısı belirtmeden kabul etmekte ve bu ortamda güncel olarak meydana gelen bazı yanlışları düzeltmeye çalışmaktadır. Kur'ân, Tanah'ın asırlarca önce tahrif edilmiş olmasıyla değil, Hz. Peygamber döneminde yaşayan Yahudilerin yaptığı yanlış yorumlarla ilgilenmektedir. Bu tavrın başka bir örneği, Hz. Meryem'i teslisin bir unsuru kabul eden Arap Hıristiyanlığının da olduğu gibi kabul edilmesi ve eleştirilerin bu realite üzerine şekillendirilmiş olmasıdır. Kur'ân, Hıristiyanların büyük çoğunluğunun benimsediği Kutsal Ruh'un tanrılığı düşüncesine değil, genel Hıristiyan nüfus içinde çok az bir yeri olan Arap Hıristiyanlığının sahip olduğu düşünceye karşı çıkmaktadır. Kur'ân'ın, Üzeyr'i Allah'ın oğlu olarak gören Yahudilere yönelik eleştirilerini de belki bu çerçevede değerlendirebiliriz. Tekrar vurgulamak gerekirse, Kur'ân, eleştirilerinde mevcut realiteyi göz önünde bulundurmamıştır ve Kur'ân'ın, Tevrat'ın metninin tahrifiyle ilgili bir şey söylememiş olması, Tevrat'ın muharref olmadığını kabul etmesi demek değildir.

Bu bağlamda Tevrat'ın kaynakları konusunda yapılmış modern araştırmalardan birine işaret etmek isterim. Richard Elliott Friedman'ın kaleme aldığı *Who Wrote the Bible?* (Harper SanFrancisco, 1997) isimli eserin Giriş Bölümünde şöyle denmektedir:

Musa'nın kullandığı dil ile Tevrat'ın üslubu arasındaki fark, Shakespeare'in kullandığı dil ile modern İngilizce arasındaki farktan daha büyüktür.

Günümüzde Tevrat'ın Musa tarafından yazıldığını iddia edecek bir bilim adamı –ya da sıradan birisini- bulmak hayli zordur.

Tevrat'ı Musa'nın değil de Musa'dan çok sonra yaşamış olan başka bir kişinin yazmış olması, öğle vakti parlayan güneşten daha âşikâr olan bir husustur (SPINOZA'dan naklen).

Kur'ân'ın eleştiri konusu yaptığı tahrif, Yahudilerin, kendi Kutsal Kitaplarını yanlış yorumlamalarıdır. Öyle anlaşılıyor ki, Müslüman bilim adamlarının Tevrat ve İncil metninin tahrif edildiğini düşünmelerinin sebebi, doğrudan veya dolaylı olarak tahrifle ilgili olan Kur'ân âyetlerini yanlış yorumlamalarıdır. Ancak hareket noktaları yanlış olsa da, Müslümanlar, Tevrat ve İncil'e yönelik çok kapsamlı ve etkileyici bir polemik literatürü oluşturmuşlardır. Bu sebeple Müslüman bilim adamları,

Kitab-ı Mukaddes'in metin tenkidi çalışmalarının öncüleri olarak görülme yi hak etmektedirler.

Kur'ân'daki tahrif âyetleri Yahudileri eleştirmektedir ve bu âyetlerin Hıristiyanlarla ya da İncil ile herhangi bir ilgisi yoktur. Kur'ân Hıristiyanlara tahrif suçlamasında bulunmadığına göre, "İnciller tahrif edilmemiştir" denilebilir mi? Bu soruya vereceğimiz cevap, Tevrat'ın tahrifiyle ilgili söylediklerimizle aynı olacaktır. Kur'ân-ı Kerim, ne Tevrat'ın ne de İncil'in daha önceki asırlarda tahrif edilmiş olmasını gündemine almamakta; sadece vahyin geldiği dönemde yaşayan Yahudi ve Hıristiyanların sahip olduğu yanlış düşünce ve uygulamaları eleştirmektedir.

İncil'in tahrif edildiğini düşünen Müslüman bilim adamlarını bekleyen başka sorular da vardı: İncil'in tahrifi nasıl meydana gelmişti? İlk İncil'e ne olmuştu? Kur'ân'ın övgüyle kendilerinden söz ettiği Havariler İlk İncil'i neden koruyamamışlardı?

Kur'ân ve hadisler, bize, bu sorulara cevap teşkil edecek net açıklamalar yapmamaktadır; bu durumda, söz konusu sorular üzerine yapılan her bir açıklama kişisel bir yorum olarak kalacaktır.

Cüveynî ve Abdulahad Davud gibi yazarlar, Hıristiyanların İncil'i zamanında yazamadıklarını ve bu sebeple de tahrife uğradığını iddia etmektedirler. İbn Hazm ve Şaban Kuzgun ise orijinal İncil'in, ilk yıllarda Hıristiyanların maruz kaldığı baskı ve zulümler neticesinde kaybolduğu kanaatindedir⁸¹. İlk İncil'in kaybolduğu iddiası, mevcut İnciller'den önce *Logia, Quelle* (Kaynak) veya *Markos'un Ön İncili* gibi bazı İncillerin var olduğunu iddia eden Batılı bilim adamlarıyla Müslüman araştırmacıları ortak bir noktada buluşturmuştur. Bu ortak nokta, mevcut İnciller'den önceki İncilleri, belki de ilk ve otantik İncili bulma çabasıdır. Bu çaba içindeki Müslüman düşünür ve araştırmacılar, Barnaba İncili'ni mevcut İnciller'e kıyasla daha sahih ve orijinal İncil olmaya daha yakın bulmaktadırlar.

İsa'ya *kitap* verildiğini açıklayan Kur'ân âyeti (Meryem, 19/30), Orijinal İncil düşüncesini savunanlar için delil niteliği taşıyabilir. Dahası, Tevrat ve Kur'ân'ın Hz. Musa ve Hz. Muhammed daha hayattayken yazılmış olması, üzerinde fazla düşünmeden İncil'in de benzer bir süreçten geçtiği ve Hz. İsa döneminde İncil'in yazılmış olduğu şeklinde bir sonuca ulaşılmasına neden olabilmektedir.

⁸¹ İbn Hazm, *Fasl*, II/4-5; Kuzgun, Şaban, *Dört İncil: Farklılıkları ve Çelişkileri*, Ankara 1996, s. 152-154.

Ancak hatırdı tutulması gereken bir Şey vardır: Hz. İsa'nın, Allah'ın vahyini açıklama görevi çok kısa sürmüŐtü ve bu kısa süre içinde ne İncil'i yazdırmaya, ne de Havarilerinin ve inananlarının İncil'i ne kadar anlayabildiklerini, ne kadar ezberleyebildiklerini kontrol etmeye fırsatı olmuştu. Dolayısıyla Hz. İsa vefat ettiğinde arkasında yazılı bir kitap bırakmamıŐtı. Gerek mevcut dört İncil, gerek bu İncillerden önce varlığı kabul edilen diğer İnciller, gerekse Müslüman araŐtırmacıların merakla inceledikleri Barnaba İncili Hz. İsa döneminde yazılmış değildir. Hz. İsa'nın gözetimi ve kontrolü olmadan yazılan herhangi bir İncil, İslam'a göre, otantik bir karakter taşıyamaz. "Hıristiyanlar İncil'i yazmak konusunda acele etmemişler" iddiasındaki Cüveynî'nin, "Hıristiyanlar 234 yıl kitapsız kalmıŐtır"⁸² diyen Abdulahad Davud'un üstü kapalı olarak ifade ettiği düşünceyi, burada açıkça söyleyebiliriz: Kur'ân'da bahsedilen İncil, sahih formu içinde, bu dünyada hiçbir zaman yazılı bir kitap olarak var olmamıştır. Bu açıdan bakıldığında, İncil'in, Hıristiyanlığın ilk dönemlerindeki baskı ortamında kaybolduğunu düşünmek; Orijinal İncil'i bulmak amacıyla dört İncil'den önce var olduğu düşünölen diğer İncilleri aramak veya Barnaba İncili'nin gerçek İncil olabileceğini düşünmek, kanaatimizce, yanlış ve faydasız bir uğraŐtır.

⁸² Dävüd, *İncil ve Salib*, s. 26.